

IZLOŽBA KERAMIKE

NOVA | ANTIKA

IVA BÖHM

Arheološki muzej u Zagrebu
2. – 31. srpnja 2026.

Izdanje povodom izložbe
Ive Böhm »Nova antika«
u Arheološkom muzeju u Zagrebu
od 2. – 31. srpnja 2026.

Nakladnik

Iva Böhm

Predgovor

Iva Körbler

Kustosica izložbe

Iva Körbler

Likovni postav

Iva Böhm

Tehnički postav

Ivan Troha

Fotografija

Andrija Zelmanović

Tisak

Stega-tisak d.o.o., Zagreb, 2026.

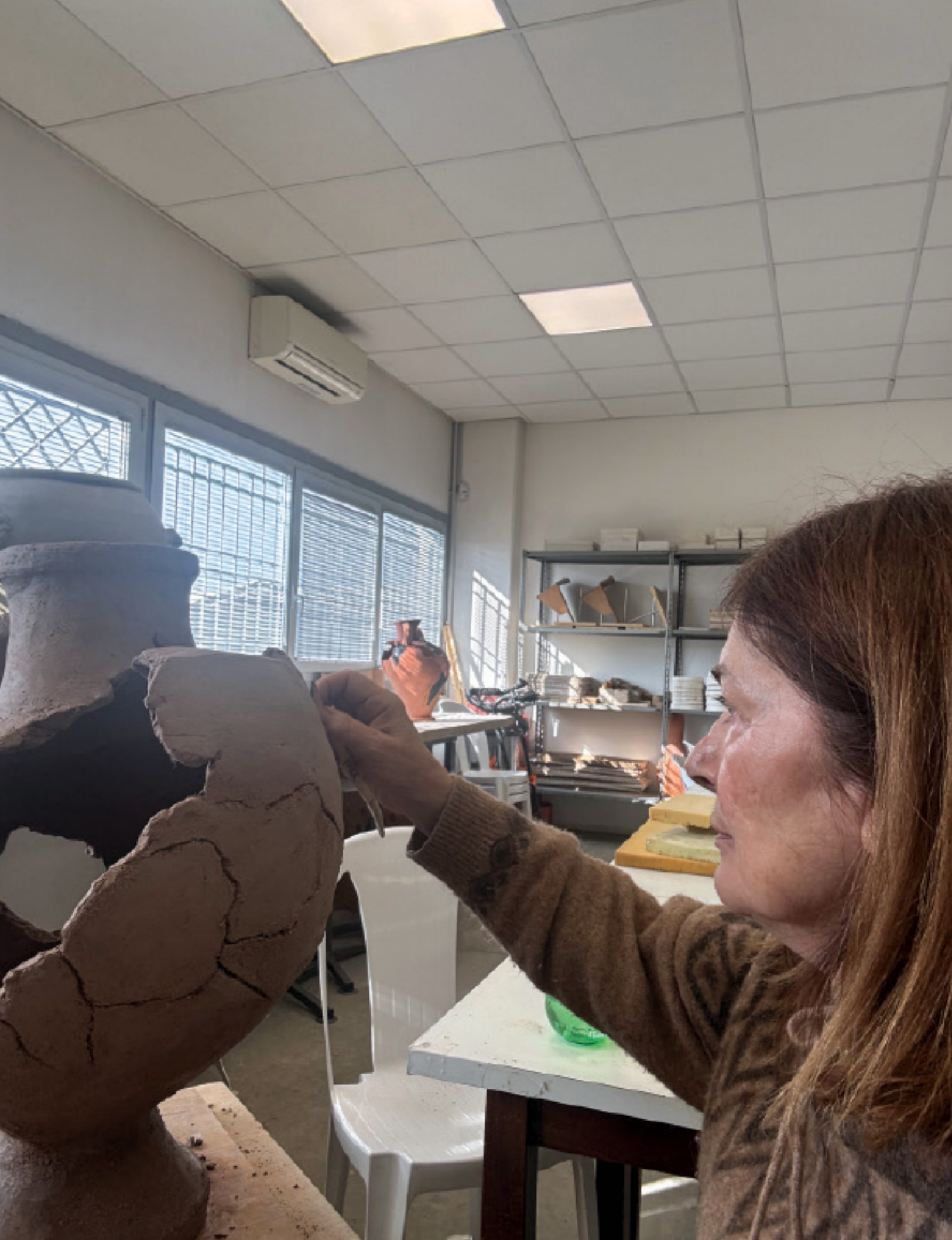
Naklada

200 primjeraka

ISBN 978-953-47202-0-2

Iva Böhm

NOVA ANTIKA

Mom didici, Mateju Pavletiću, sa zahvalnošću

Nova antika

Izložbeni koncept Ive Böhm opsežna je sinteza i interpretacija osobne, obiteljske priče, ali i umjetnička metafora ispričana kroz različite materijale i medije oblikovanja o tomu kako obiteljske memorabilije traju kroz vrijeme, formirajući osobne sudbine i pogled na svijet.

Arheološka zbirka njezinog djeda Mateja Pavletića, danas u fundusu Arheološkog muzeja u Zagrebu, polazište je različitih narativa na kojima Iva Böhm stvara ambijentalne instalacije u četiri prostorije muzeja. Naime, njezin doticaj s tom opsežnom zbirkom pretpovijesnih, staroegipatskih, grčkih i rimskih predmeta bio je integralni dio njezina djetinjstva i odrastanja, nešto što je smjela dodirnuti i držati u rukama pa čak i igrati se s nekim predmetima, poput jedne narukvice koja će u današnjem vremenu postati predložak za skulpturalnu instalaciju.

Takav doticaj s umjetničkim artefaktima koji imaju iznimnu vrijednost oblikovao je autoričin senzibilitet, predestinirajući je za profesionalne odabire kasnije u životu. Štoviše, mogli bismo reći kako je početak rada na ovoj izložbi započeo još u njezinom djetinjstvu, gdje je upijala slike predmeta, njihovo značenje, simboliku, metafore i energiju. Njezina se obiteljska povijest pokazala netaknutim umjetničkim predloškom koji ima autentičnu vrijednost. Veliki je vremenski luk koji ova izložba povezuje i istovremeno preskače, poput umjetničkog dnevnika koji spaja život djeda i unuke.

Iva Böhm ističe kako su radovi značenjski povezani u suvremenoj reinterpetaciji fragmenata, nestanka, memorije i civilizacijskog raspada. Kroz keramičke skulpture, murale i instalacije, ona istražuje odnos između povijesti i suvremenog svijeta obilježenog ratom, migracijama, nesigurnošću, dok ontološke poveznice ostaju trajne; humanost i empatiju ne sustiže vrijeme.

Polazišna je točka izložbe mali lakrimatorij, antička posuda za suze sa sačuvanom tekućinom, predmet koji je Iva Böhm naslijedila od djeda, zapravo simbol boli i gubitka, čiji se sastav još do današnjeg trenutka nije uspio u potpunosti znanstveno utvrditi. Lakrimatorij postaje žarište fabule i na njegovoj bi se povijesti mogao napisati uzbudljiv pustolovno-znanstveni roman. Iz današnje perspektive, on je simbol obiteljskih povijesti svih ljudi u svim državama, na svim (ovim) prostorima, i u svim svjetskim ratovima i društveno-političkim sustavima. U njemu su oplakani odlasci svih očeva, djedova, pradjedova i prapradjedova (i dalje u prošlost), koji su radi posla morali

napuštati obitelj, gdje su provlači podtema ratova i migracija u svakom vremenu i prostoru koliko traje ljudska povijest.

Autorica cijelim konceptom želi naglasiti kako djela otvaraju dijalog između antičkog svijeta i suvremene civilizacije kroz temu raspada vrijednosti i erozije humanosti, procese koji ponovno postaju zastrašujuće prepoznatljivi. Destrukcija u nizu radova postaje odlučujući konceptualni element pa je tako »Nova antika« predstavljena fragmentacijama vaza u glini, muralima i keramičkim skulpturama mitoloških figura. Skulpture u dekompoziciji i fragmentima jasni su nositelji značenja – pukotina, lom, otvor i erozija postaju konstruktivni elementi bremeniti metaforama.

Izražajni sustav temelji se na suvremenoj autorskoj keramičkoj plastici, fragmentaciji volumena, modularnoj gradnji i kombinaciji arhaičnih i post-minimalističkih strategija. Keramika se ujedno ne tretira kao dekorativni medij, nego kao materijal memorije, građenja, ruševine, ali i trajanja, na tradiciji moderne i suvremene organske i apstraktna skulpture. U cijelom je konceptu vrlo važna i procesualnost izvedbe, vrijeme utrošeno u stvaranje artefakata, pravilno pečenje terakote u koju se utiskuju nova značenja. Umijeće zanata i alkemija pretvorbe materije nose značajnu dionicu.

U prvoj izložbenoj prostoriji prezentirana je uvećana skulpturalna simulacija brončane narukvice koju je Iva Böhm dobila kao djevojčica od djeda i koju je razbila isti dan kad ju je nosila. Ta nas instalacija trenutačno prenosi u djetinjstvo umjetnice i obiteljsku memoriju o djedu kolekcionar. Ona postaje uvod u zbirku antičkih predmeta kao artefakta emocionalnog i civilizacijskog traga, ali i atmosfere u kojoj je autorica oblikovala svoj humanistički i kulturološki identitet i svjetonazor. Kružni oblik simbolizira ponavljanje iskustava i obiteljske popudbine u vremenu koje nije linearno.

Zatim će nas dočekati tzv. dekomponirane vaze, s imenima antičkih božica, Afrodite, Perzefone i Euridike, koje svojim mitskim biografijama i simbolikom ženskog tijela postaju simboli žena »koje čekaju«. Polazište je antički oblik amfore, ali destrukcija – ili prostorno prošupljena masa – postaje glavna nosiva struktura rada. Otvorene pukotine i uklonjeni dijelovi volumena tretirani su kao aktivni prostori, a ne kao oštećenja. Tragovi pečenja, pukotina i karboniziranih intervencija evociraju arheološki artefakt, memoriju predmeta, ali radovi istovremeno djeluju potpuno suvremeno kao meditacija o prolaznosti i civilizacijskom raspadu. »Praznina postaje sjećanje«, pojasnit će umjetnica.

Skulptura baškota na jarbolu reinterpreтира pomorski simbol preživljavanja i nade. Forma u terakoti reducirana je gotovo do arhetipa, i djeluje poput ritualnog znaka ili amuleta, simbola beskonačnosti, ciklusa odlaska i povratka, ali i zaštite. Jarbol simbolizira povezanost s morem, putovanjem i opstankom.

Veliki keramički murali predstavljaju memorijske mape posvećene djedu. Mural »Dnevnik« koristi dekalkomaniju i prijenos rukopisnog teksta na keramičku površinu, čime privatni zapis postaje trajni vizualni trag. Objekti su istovremeno arhivski i intimni, ali izvedeni u monumentalnom formatu. Keramika se sada mimikrira u pergament ili arheološki dokument.

Mural od preko stotinjak lučica u terakoti »Lumen avi« razvija modularni princip i mediteransku simboliku svjetla. Ponavljanjem malih keramičkih elemenata stvorena je figura djeda u kaputu, »gotovo poput pikselizirane memorije ili kolektivnog reljefa«. Svaka lučica funkcionira kao pojedinačni znak, ali tek zajedno tvore cjelinu i portret »didice«, čija svjetlost duha i duše svijetli do danas.

Druga je prostorija sačuvana za izvorni antički lakrimatorij iz vremena cara Augusta, uz fotografije i snimke postupka i procesa analize njegove unutrašnjosti. Ovom su prilikom prvi puta javno izložene »Suzice« sa sačuvanom tekućinom. Godinama predmet znanstvenih istraživanja – od analize u Institutu Ruđer Bošković do MRI snimanja u RWTH Sveučilišta u Aachenu, gdje su utvrđeni tragovi natrija i taloga, bez prisutnosti ulja ili alkohola, flašica i dalje ostaje tajna sve dok planirane nove analize ne budu završene. Tekućina sugerira tjelesnost, oblik je živ, a u muzejskom prostoru rijetki prikaz intimne patnje, interpretiran i u keramici. Prikazana je video-dokumentacija istraživanja, kao i stručni elaborat njemačkih fizičara.

U kontekstu izložbe, staklena flašica ovdje se transformira u organsku, humanu formu. Simbolično prelazi iz arheološke preciznosti u fluidnost, mekoću i ranjivost. Interpretacija u keramici djeluje poput membrane između tijela, memorije i antičkog relikta. Površina ostaje osjetljiva i gotovo poput kože, dok volumen više nije stabilan, već pulsirajući. Ona je neuhvatljiva kao i naša nezapisana obiteljska povijest, naša sjećanja i vremenske krivulje koje nas često varaju kasnije kroz život. Umjetnica je kao sponu sa sadašnjošću postavila i dvije velike posude za plakanje jer plač i naričanje u ljudskoj i obiteljskoj povijesti nemaju kraja.

U trećoj prostoriji postav nam prezentira ciklus devet mitoloških figura: Ikar, Hefest, Gea, Atena, Meduza, Zeus, Jazon, Posejdon i Kairos, reinterpretirani su kroz suvremenu keramičku transformaciju u medij skulpture-objekta. Figure su reducirane na

znak, fragment, energiju ili psihološko stanje. Time za umjetnicu mit izlazi iz naracije i postaje suvremena egzistencijalna slika. Skulpture se temelje na kombinaciji geometrijskih i organskih volumena, erozivnim površinama na kojima se nepravilno lomi svjetlost te osjećaju vulkanske ili arheološke materije.

Uz ova opasna i čudljiva božanstva i mitološke likove, dva monumentalna murala u istoj prostoriji, »Odiseja« i »Dnevnici migranata«, razvijaju ideju Mediterana kao vječnog prostora putovanja, migracija, opasnosti i civilizacijske memorije. Mapa ne funkcionira samo geografski, nego i emocionalno – kao prostor sjećanja, gubitka i trajnog kretanja. Modularna keramička površina djeluje poput erozivnog reljefa ili satelitskog prikaza civilizacije. Umjetnica kroz spajanje reljefa / ploča, skulpture i ambijentalne instalacije pojačava dramatski efekt i značenjski naboj metaforike narativâ na promatrača, kako bi apostrofirala isprepletenost prostorno-vremenskih matrica i dimenzija individualne, obiteljske i opće ljudske povijesti na Mediteranu.

U četvrtoj prostoriji dočekat će nas instalacija »Nemesis« i mural »Dormies; numquam expergisceris«. Nema više traga bilo kakvoj idili i sentimentima, sada se nalazimo u recentnom vremenu ljudske povijesti. To je nagli prijelaz iz arhaične memorije u suvremeni svijet nesigurnosti, digitalnog nadzora i rata. Instalacija crnih ptica »Nemesis« – koje same po sebi imaju zloslutni mitološki karakter – funkcionira kao jato dronova usmjerenih prema razbijenom muralu, poput noćne more. Rad stoga nosi obilježja brutalističke i postminimalističke keramičke plastike. Geometrijski fragmentirani volumeni, oštri rezovi i karbonizirana crna površina odbacuju keramiku kao dekorativni medij i pretvaraju je u znak prijetnje, ruševine i kolektivne tjeskobe. Multipliciranjem formi nastaje instalacija koja djeluje poput psihološkog pejzaža rata. Jedna forma može biti znak ili objekt, dok mnogo identičnih formi pretvara prostor u kolektivnu prijetnju.

Razbijeni mural »Dormies; numquam expergisceris« postaje za umjetnicu simbol civilizacijskog raspada, dok ptice-dronovi djeluju kao suvremeni ekvivalenti mitskih prijetnji. Ovdje se izložba efektnim scenografskim postavom zaustavlja u sadašnjem trenutku – u svijetu nadzora, ratova i nesigurne budućnosti, ostavljajući otvorenima pitanja humanosti i nade. Ljudi na pozicijama moći vode svoje paralelne planove, umjetnici i filozofi pokušavaju ispravljati poremećaje u matriksu, dok male obiteljske sudbine ponovno prolaze velike kušnje, rastanke i migracije.

U svojoj kompleksnoj i dinamičnoj obiteljskoj povijesti Iva Böhm pronašla je snagu za stvaranje umjetničko-kulturološkog ambijenta kojeg možemo interpretirati na mnogo načina jer nećemo moći neutralno percipirati izložbu bez da (ne)svjesno vučemo paralele s vlastitim obiteljskim povijestima i sjećanjima. Ovo su prostori prekida,

preklapanja, ulančavanja i rekreiranja obiteljskih sjećanja, gdje svaka obitelj pamti u svakoj generaciji barem jedan odlazak iz doma radi posla, odnosno, gladi ili rata. Vremensko-povijesni ciklusi i u ovom se trenutku preklapaju, izranjaju sjećanja na ranije svjetske ratove, u mnogim obiteljima na ovim prostorima čak i do Napoleonomih vremena. Vrtimo se u krugu. Svi imamo u vitrini svoje obiteljske krhotine, koje su čudom preživjele ratove, selidbe, putovanja i zbjegove. Možda je zato skulpturalna instalacija narukvice na početku izložbe tako »otrovne« zelene boje, lakrimariji su konstanta, a keramičke vaze djeluju kao da su pogođene granatom, ukazujući proročanski na tešku bitku za očuvanje mediteranskih kultura i baštine – ali i ljudskosti.

Iva Körbler

Moj djed Matej Pavlečić djetinjstvo je proveo u brojnoj obitelji pomorca u Krasici, potom u Suez, u Port Saidu, gdje mu je otac radio te kasnije u Senju gdje je išao u gimnaziju. Rano je razvio strast prema umjetnosti, arheologiji i povijesti – godine provedene u Egiptu bile su presudne.

Nakon mature je nekoliko godina boravio u Parizu, poslije se odselio u Sisak gdje je radio kao ravnatelj pošte. Tamo je djedova kolekcionarska strast dobila zamah zbog rimskog nalazišta u blizini.

Učio je stalno, čak i esperanto i ne baš uspješno engleski i to nakon 90. godine. Neprekidno je čitao, osobito povijesne knjige, Herodota, Tacita...

Imao je blagu, mirnu narav, znao se rasplakati od tuge ili ganuća.

Baka Dragica bila mu je najveća podrška i srodna duša te je strpljivo podnosila stalnu oskudicu koju je izazivala njegova kolekcionarska strast.

Bio je jako dobar didica, pamtim brojne anegdote s njim – kad sam markirala u gimnaziji preko svake mjere, poslala sam ga u školu. Tamo je došao u svom prevelikom, starom kaputu sa školskom torbom iz njegovih mladih dana, koju je uvijek nosio sa sobom, i rekao: »Molim Vas, što je moja jedina unučica napravila, znate, imam samo nju.« Nitko se nije usudio ražalostiti ga tako starog i skoro uplakanog pa su mi rekli da više ne šaljem djeda u školu. Tek sam poslije njegove smrti saznala da je vodio dnevnik o meni sve do moje punoljetnosti. Pisao je o svim prijateljima, a o pubertetu je zaključio da sam postala »drzovita«. Govorio je malo arhaično, što ne čudi s obzirom na godinu rođenja.

Bio je markantan, imao je velik, karakterističan nos i jedno pognuto rame pa su ga prijatelji umjetnici rado crtali.

Moja majka Iva osjećala je djedovu kolekcionarsku posvećenost kao breme, no ja nisam, došla sam već kad je zbirka bila kompletirana.

Didica je bio moj tihi, spori učitelj, svakodnevno je s bakom vodio brigu o meni. Usput me zainteresirao i za antičke posude, amulete, staklo... možda i zbog načina na koji je o tome govorio. Najviše su mi se u djetinjstvu sviđale »Suzice« koje mi je djed pokazivao kroz mali ritual, pažljivo, na vati, u posebnim prilikama, u tišini njegovog stana u kojem su se čuli otkucaji sata. Imao je veliku biblioteku, ne samo knjiga nego i zabilježski na kojima je svaki dan radio. Nije htio imati televizor, razgovor i čitanje bili su mu dovoljni.

Darovao mi je najdraži predmet iz zbirke – malu antičku flašicu sa sačuvanom tekućinom, na čijem otkrivanju tajne i danas radim.

Iva Böhm

ta je u helenskom
du Saisu u slavu
liju, peti u gradu
isu u slavu Aresu.
ako. Ljudi i žene
ednih i drugih u
rtaljke te čagrcu,
a, a ostale žene i
doplove do ko-
cem k obali, pa
uo, a druge viču
et igraju, a gdje-
d svakoga grada
svetkuju svetko-
loze potroši se
aloj godini. Sa-
ce, i do sedam-
61. To biva tu;
etkovinu, kazao
, i ljudi i žene,
se biju, bilo bi
u, čine još više
oo tom se vidi,

zapali u noći
ka pod vedrim
elice pune soli
ori cijelu noć;
. A koji Egip-
u noć, te za-
samo u Saisu,
jetluje i slavi

Butu, prinose
etkuje i žrtve
sunce, nje-
a većina ih

s drvenim kijacima
više od tisuće, koji
djer s kijacima sup
u malenom drvenom
djašnji dan u drugu
koji su oko kipa
koja voze kovčeg i
stoje, ne dadu im
pomažući bogu uda
stane velik boj s ki
mislim, mnogi i um
da bi tko umirao.
da su je za to uvel
sova mati, a Ares,
kad doraste, te za
sluge materine, bu
ne dadu mu, da u
drugoga grada lju
k materi. Za to k
toj svetkovini uvel

64 Da ne va
ne opravši se od
prvi uveli. Ostali
i Helena, leže sa
ulaze u hram a o
i ostale životinje.
vide, gdje se mri
gajcvima; kad da
ni životinje činilo
čine nešto, čega

65. Egipćan
službe božje tiče,
libijskoj, nije baš
ondje, sve se drž
dima, a druge ne
drže svetima, zaš

IZLOŽBA

Handwritten text on a piece of paper pasted onto the leftmost page. The text is in a cursive script and appears to be a list or a series of notes. The paper is aged and slightly discolored.

Handwritten text on a piece of paper pasted onto the second page from the left. The text is in a cursive script and appears to be a list or a series of notes. The paper is aged and slightly discolored.

Handwritten text on a piece of paper pasted onto the third page from the left. The text is in a cursive script and appears to be a list or a series of notes. The paper is aged and slightly discolored.

Handwritten text on a piece of paper pasted onto the fourth page from the left. The text is in a cursive script and appears to be a list or a series of notes. The paper is aged and slightly discolored.

Handwritten text on a piece of paper pasted onto the rightmost page. The text is in a cursive script and appears to be a list or a series of notes. The paper is aged and slightly discolored.

DNEVNIK

keramika, dekalcomanija, 2026.

300 × 50 cm, 5 segmenata 50 × 60 cm

NARUKVICA

keramičke skulpture i željezna
konstrukcija, instalacija, 2025.
210 × 210 × 95 cm

PERZEFONA

keramika, 2025.
36 × 34 × 49 cm

AFRODITA

keramika, 2025.

34 x 34 x 48 cm

EURIDIKA

keramika, 2025.

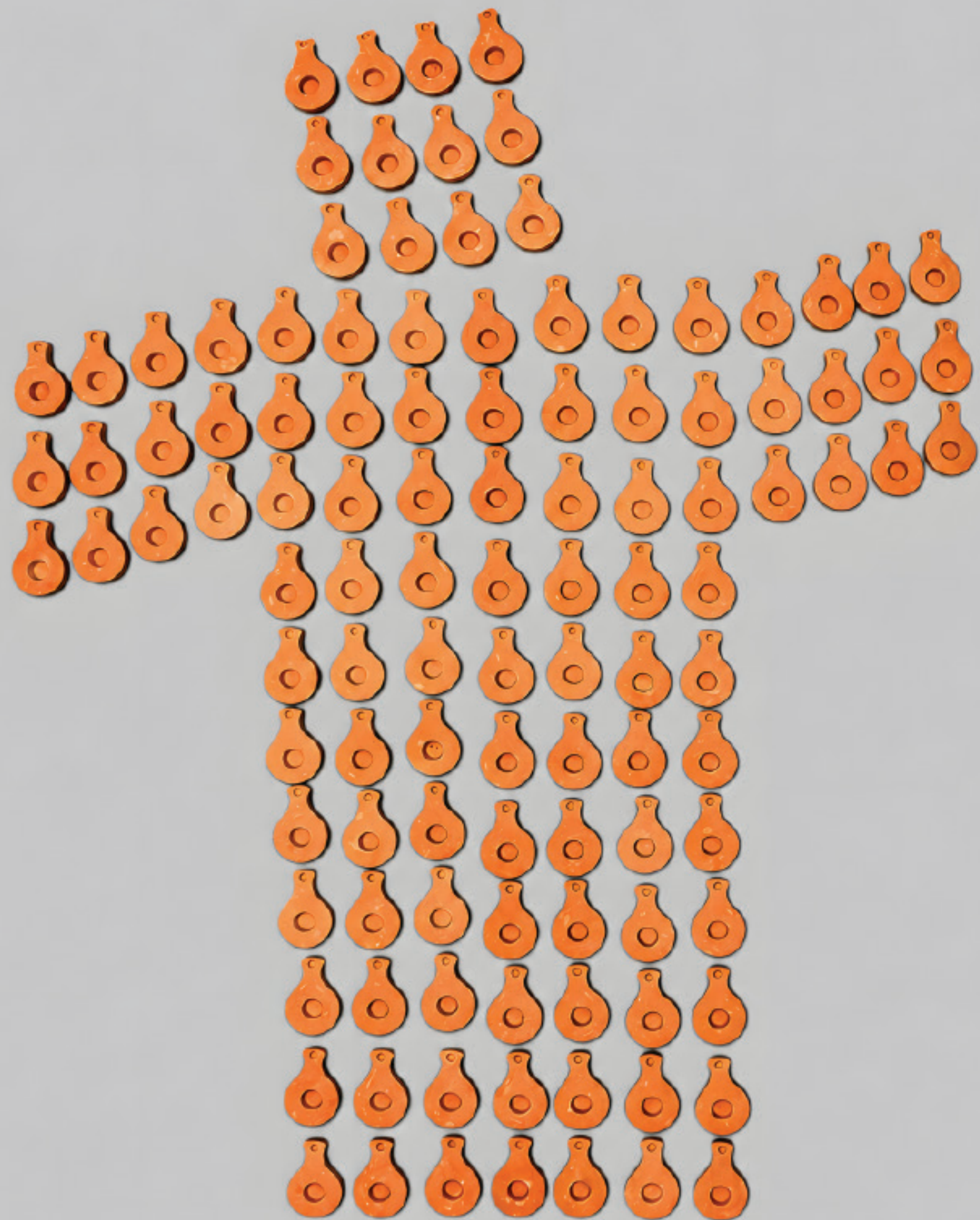
34 x 29 x 47 cm

LUMEN AVI

keramika, modularni mural, 128 lučica, 2026.

240 × 320 cm

BAŠKOT

keramika, drvena konstrukcija, 2025.

57 × 55 × 10 cm; 300 cm

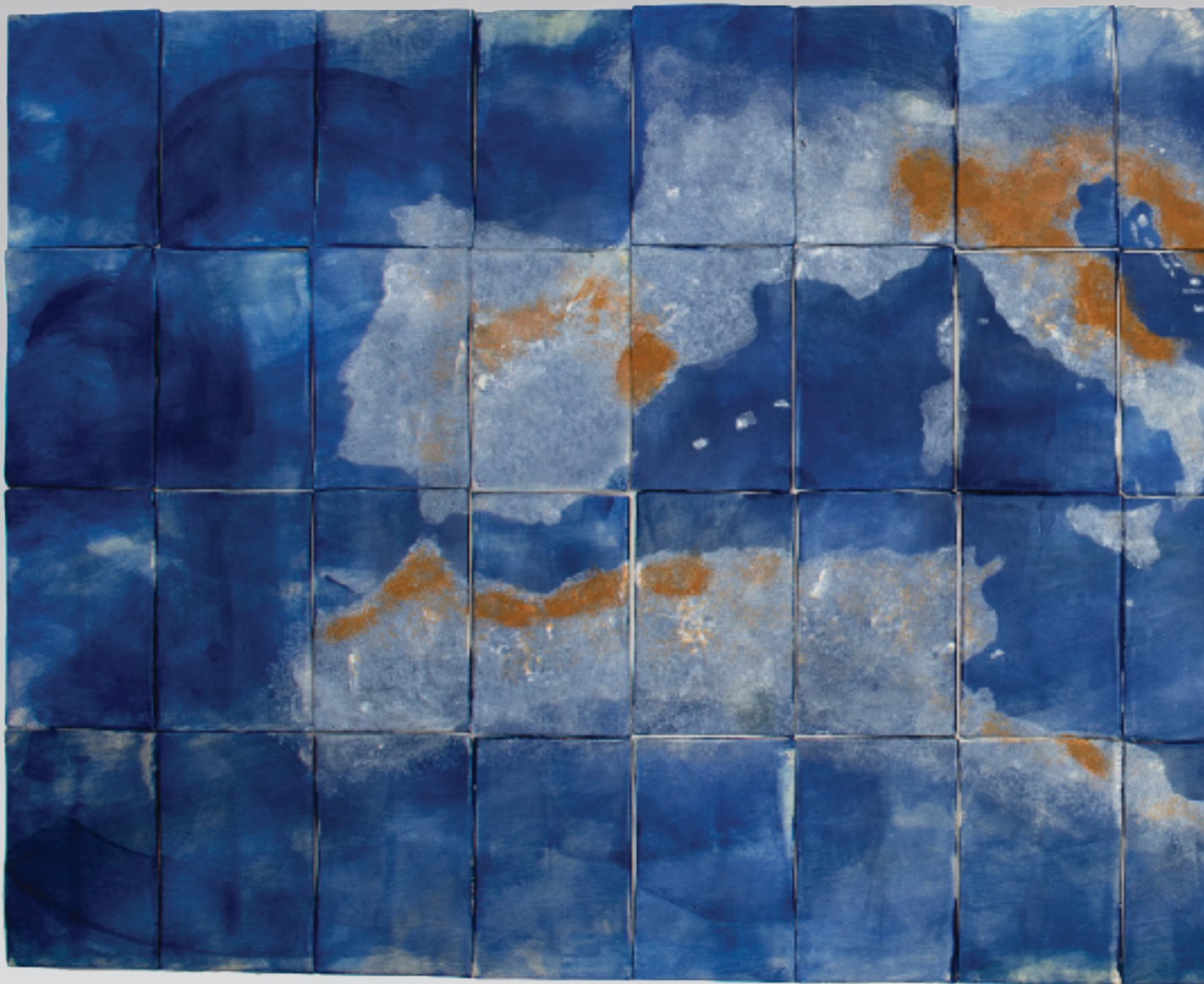
LAKRIMATORIJ IZ ZBIRKE MATEJA PAVLETIĆA

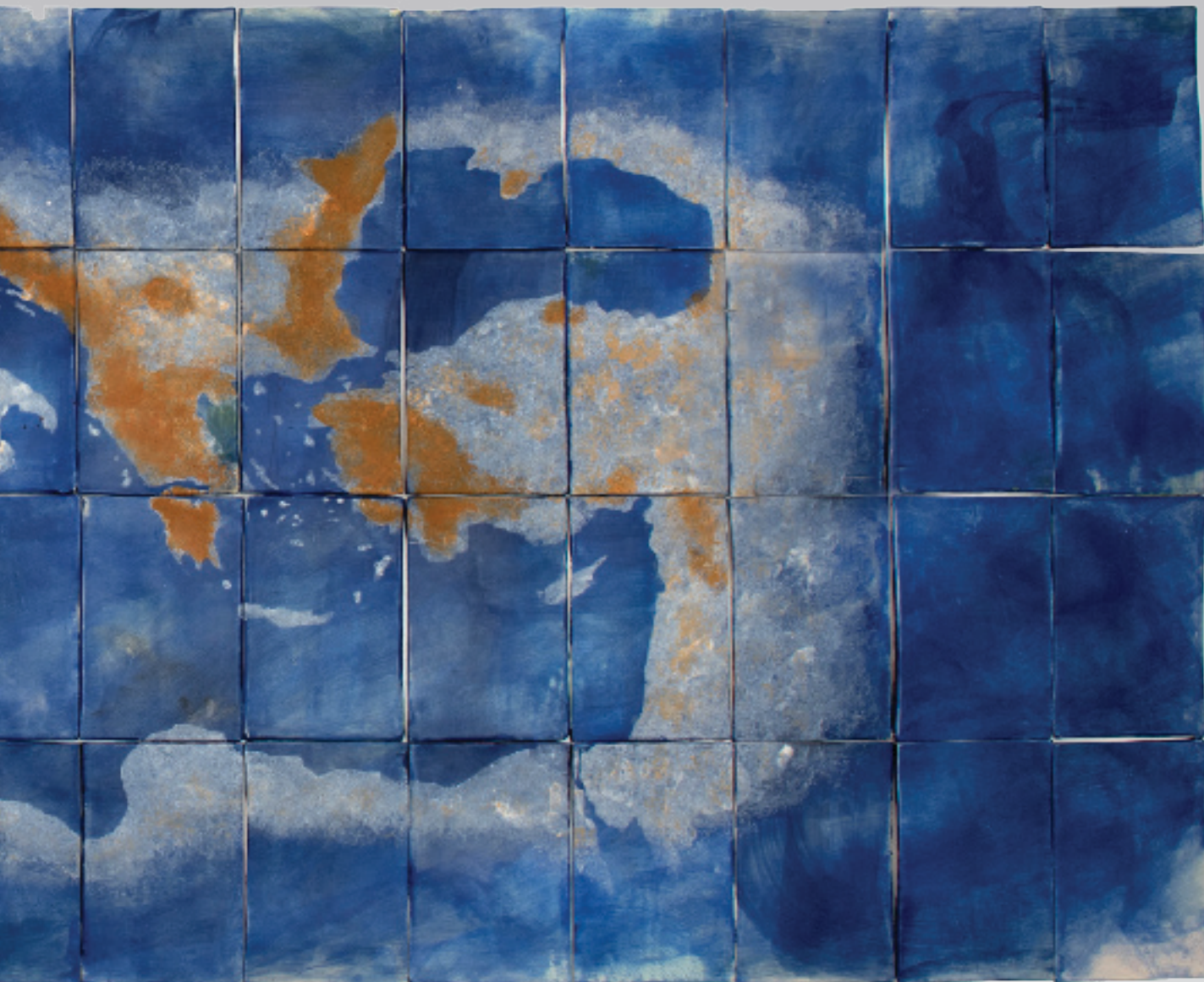
staklo, tekućina

Promjer 46,1 mm; visina 56,6 mm; težina 85 g

SUZICE
keramika, 2026.
54 × 44 × 22 cm

ODISEJA

keramika, mural 2026.

300 × 120 cm, u segmentima 20 × 30 cm

DNEVNICI MIGRANATA

keramika, instalacija, 2026.

2 × 18 segmenata 15 × 30 cm

POSEJDON
keramika, 2026.
45 × 55 × 35 cm

KAIROS

keramika, 2026.

35 × 35 × 70 cm

MEDUZA

keramika, 2025.
29 × 25 × 50 cm

ATENA

keramika, 2025.

40 × 55 × 10 cm

IKAR

keramika, 2026.
60 × 45 × 53 cm

HEFEST

keramika, 2026.
45 × 25 × 40 cm

JAZON

keramika, 2025.
60 × 30 × 53 cm

GEA

keramika, 2026.

50 × 30 × 47 cm

ZEUS

keramika, 2025.
60 x 35 x 60 cm

NEMESIS

keramika, instalacija, 2026.
24 forme 34 × 24 × 25 cm

**DORMIES NUMQUAM
EXPERGISCERIS**

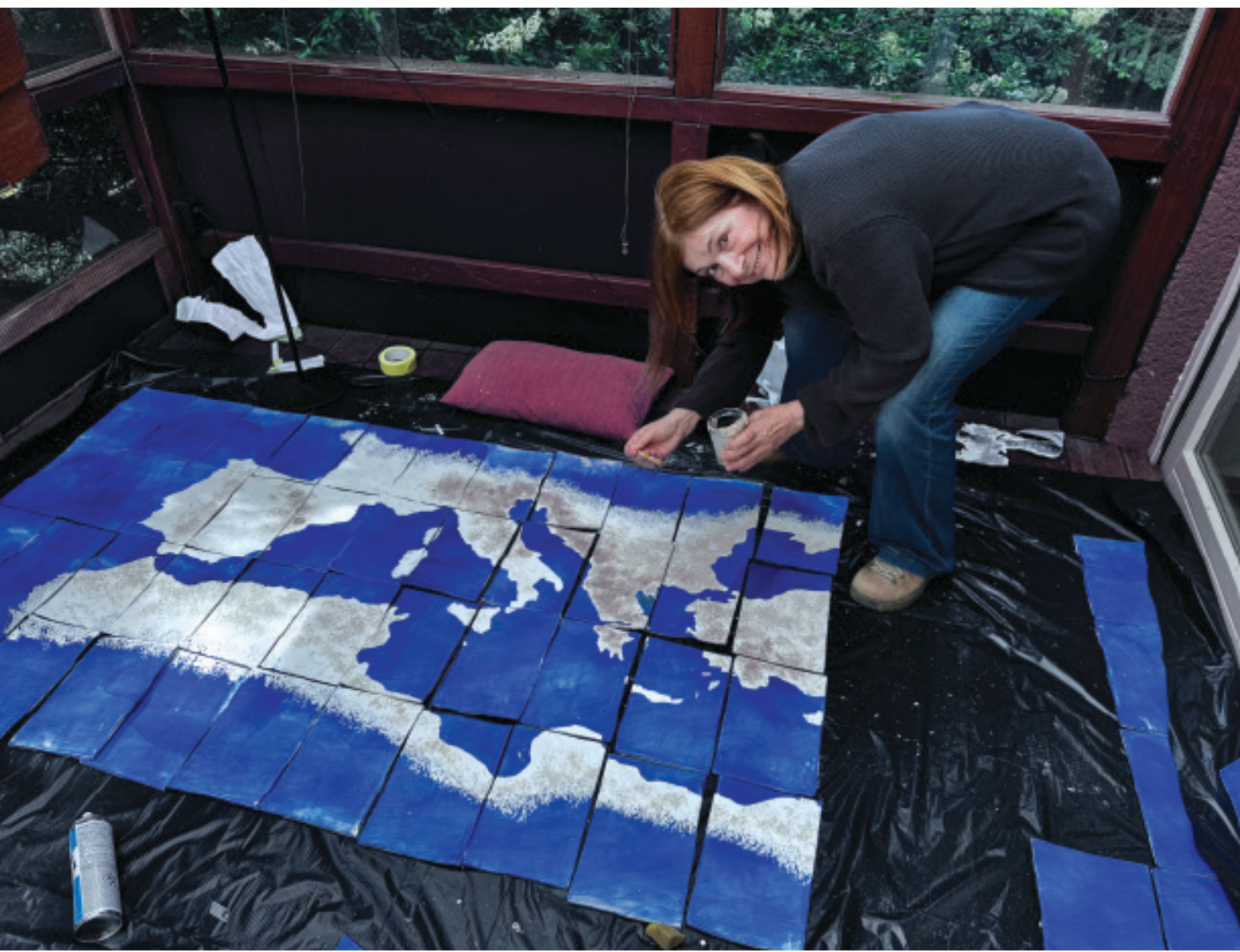
keramika, mural, 2026.
320 x 210 cm, segmenti 15 x 30 cm

Detalji

Iva Böhm (Zagreb, 1955.) članica je Hrvatskog društva samostalnih umjetnika (HZSU), Hrvatskog dizajnerskog društva (HDD) i ULUPUH-a.

Diplomirala je francuski jezik i komparativnu književnost te se dodatno usavršavala na École nationale supérieure des Arts Décoratifs (EnsAD) u Parizu. Magisterij europskih studija stekla je na Sveučilištu Paris-Panthéon-Assas, a obrazovanje je nastavila na poslijediplomskom studiju na Sveučilištu Penn State u State Collegeu (SAD).

Kao stipendistica programa Hubert H. Humphrey specijalizirala se za umjetničku terapiju, s posebnim naglaskom na rad sa žrtvama nasilja. Dodatno se usavršavala na Institutu za nasilje i destruktivno ponašanje (Institute on Violence and Destructive Behavior – IVDB) pri Sveučilištu u Oregonu.

U svojem umjetničkom radu Böhm glinu promatra kao materijal iznimnih svojstava: ne osjeća bol, zacjeljuje nakon prekida, mijenja se i ponovno rađa čak i nakon intenzivnih intervencija, otvrdnjuje pod djelovanjem vatre te uvijek iznova pruža mogućnost iznenađenja.

Njezin pristup oblikovanju gline temelji se na spontanosti i intuiciji, često izvan unaprijed zadanih skica i okvira. Proces rada uključuje nesvjesne elemente, dopuštajući da se konačni oblici razvijaju mimo očekivanih pravila i predodžbi.

Izlagala je na samostalnim i skupnim izložbama u Hrvatskoj i inozemstvu.

Recentne izložbe

2025.

Skrovište za čokoladu, Muzej čokolade, Zagreb

Biophilia, Galerija Ulupuh, Zagreb

Nacionalna baština, Vučedolska golubica, Galerija AMZ, Zagreb

Barokne strukture, suvremeni oblici, Galerija K-10, Varaždin

Ispreplitanje, Galerija ULUPUH-a, Zagreb

Obiteljska sjećanja, Galerija K-10, Varaždin

2026.

Crno bijeli svijet, Galerija Modulor, Zagreb

Popis radova

1. **Dnevnik** – keramika, dekalkomanija, 2026.
300×50 cm, 5 segmenata 50×60 cm
2. **Narukvica** – keramičke skulpture i željezna konstrukcija, instalacija, 2025.
210×210×95 cm
3. **Perzefona** – keramika, 2025.
36×34×49 cm
4. **Afrodita** – keramika, 2025.
34×34×48 cm
5. **Euridika** – keramika, 2025.
34×29×47 cm
6. **Lumen avi** – keramika, modularni mural, 128 lučica, 2026.
240×320 cm
7. **Baškot** – keramika, drvena konstrukcija, 2025.
57×55×10 cm; 300 cm
8. **Suzice** – keramika, 2026.
54×44×22 cm
9. **Odiseja** – keramika, mural 2026.
300×120 cm, u segmentima 20×30 cm
10. **Dnevnici migranata** – keramika, instalacija, 2026.
2×18 segmenata 15×30 cm
11. **Posejdon** – keramika, 2026.
45×55×35 cm
12. **Kairos** – keramika, 2026.
35×35×70 cm
13. **Meduza** – keramika, 2025.
29×25×50 cm
14. **Atena** – keramika, 2025.
40×55×10 cm
15. **Ikar** – keramika, 2026.
60×45×53 cm
16. **Hefest** – keramika, 2026.
45×25×40 cm
17. **Jazon** – keramika, 2025.
60×30×53 cm
18. **Gea** – keramika, 2026.
50×30×47 cm
19. **Zeus** – keramika, 2025.
60×35×60 cm
20. **Nemesis** – keramika, instalacija, 2026.
24 forme 34×24×25 cm
21. **Dormies numquam expergisceris** – keramika, mural, 2026.
320×210 cm, segmenti 15×30 cm

ISBN 978-953-47202-0-2

ivabohm.com/exhibitions

amz180